

bestemt varme tilhængere af fremrykning, og vi synes også, at modellen med 2 år og så 3 års aktivering er god.

Om overgangsydelsen må jeg sige, at jeg har været ked af, at man har rørt ved den, men at jeg er blevet omvendt. Jeg har stadig væk syntes, at det var rimeligt, at mennesker kunne vælge og ikke skulle slæbes igennem alle mulige systemer på et tidspunkt, hvor deres jobmuligheder ikke var store; men jeg er blevet overbevist af, at man både har brug for den erfaring, som de ældre kan give videre, og at man har brug for dem i en række job, bl.a. de job, som jo vil blive samlet op både af hjemmeservice og af puljejobbene.

Her skal jeg så bare kort sige om puljejobbene, at dem ser vi jo som en af nyskabelserne og som utrolig vigtige for, at både samfundet får løst nogle af de problemer, vi har, og at vi samtidig får plads til mennesker på arbejdsmarkedet. Jeg synes, det er vigtigt – for nu at gøre puljejobbene færdige – at de yngre derigennem både kan samle point og kan lade dem indgå i forbindelse med praktik, sådan at der er noget fremadrettet i det.

Alt i alt vil jeg gerne gentage, at CD mener, at både det forslag, vi diskuterer nu, og dem, vi kommer til at diskutere senere, er velafbalancerede, og der skal ikke rokkes alt for meget ved dem, før de begynder at kamme over i en negativ retning. Det er da rigtigt, at man skal forhandle dem under finanslovdraftelserne, men man må forstå, at efter CD's opfattelse er skabelonen, retningslinjen, lagt. Der kan så diskuteres nuancer, hensigtsmæssighed, måske overgangsordninger osv., men linjen med fremrykning, bedre uddannelse og muligheden for at blive placeret på arbejdsmarkedet må være den, der holder, for vi tror faktisk, at det er det, der på lang sigt vil gøre os i stand til at håndtere disse problemer. Hvis ikke vi får lavet den balance, der ligger i dette, vil vi formodentlig komme i en situation på et tidspunkt, hvor vi vil få modsætninger mellem de betalende og dem i samfundet, der er ufrivilligt arbejdsløse, og så har vi skabt et meget voldsomt og ubehageligt samfund, som ingen af os ønsker. Derfor vil jeg sige til fru Gottlieb: Jeg er overbevist om, at dette er vejen til stabilitet.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Allerførst vil jeg sige til hr. Peter Duetoft, at jeg har fattet, at Socialdemokratiet, som jo er en dominerende part i den nuværende regering,

ikke i denne omgang ønsker generelt at diskutere ydelsesniveauer i dagpengesystemet, men det skal altså ikke forhindre Det Konservative Folkeparti i at påpege, at vi faktisk har nogle problemer i ydelsesstrukturen i forhold til lønningerne på arbejdsmarkedet og til det at søge ordinært arbejde, og jeg vil gerne sige til hr. Peter Duetoft, at ønsker om at ændre ydelsesstrukturen måske i hr. Peter Duetofts verdensbillede, men altså ikke i vores, nødvendigvis behøver at være ensbetydende med asociale nedskæringer. Man kunne rent faktisk godt forestille sig, at nogle af de ganske almindelige indkomstgrupper, som i dag går 40-50 pct. ned ved en uønsket ledighedsperiode, fik en håndsrækning ved en sådan omlægning. Hr. Peter Duetoft skal vare sig lidt, inden han tager alt for drastiske udtryk i sin mund.

Regeringens udspil bevæger sig jo på en knivsæg, når det drejer sig om ydelsesstrukturen. På ungeområdet kigger man faktisk på ydelsesstrukturen på en lidt kantet måde, og præcis her viser det sig jo, at incitamentet ikke peger i den rigtige retning, hvilket Landsarbejdsrådet også er inde på i dets udtalelse om lovforslagene. Landsarbejdsrådet opfordrer jo direkte regeringen til at sikre »... at ydelsesniveauet og forløbet af dette motiverer den unge til at fuldføre uddannelsen« underforstået, at det mener man ikke i tilstrækkelig grad tilgodeses i regeringens forslag, og det er vi altså nogle der godt kan forstå. Det er en håbløs ydelsesstruktur, der er indlagt, når det drejer sig om de unge: Først op på en høj sats, så ned på en lav sats, imens de er i aktivering. De bliver straffet, mens de er i aktivering, altså i uddannelse, og kommer så op på en høj sats efterfølgende.

Det er der ikke særlig meget perspektiv i, og jeg må sige til hr. Peter Duetoft, at jeg synes, han skal blive lidt mindre dogmatisk, når det drejer sig at diskutere ydelsesstrukturen. Vi bliver nødt til at forholde os til det før eller siden her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg håber, at fru Pia Christmas-Møller lagde mærke til, at det altså ikke kun er Socialdemokratiet, der ikke vil røre ved ydelsesstrukturen. Det er også CD, og det var faktisk det, jeg gav udtryk for.

Nu holder jeg for meget af fru Pia Christmas-Møller til at sige, hvad jeg mente om hendes indlæg. Derfor vil jeg gøre det venligt og sige, at